

var hele Sagen vedtaget af den norske Folke-repræsentation. Jeg synes, at dette Beviis fra en lille og ganske under samme Forhold som vi staaende Stat aldeles nedslaaer den Paastand, at det ikke skulde være muligt at forhandle med en lille Stats Repræsentation om saadanne Sager. Jeg vinner virkelig ikke noget Forsvar for det aftraadte Ministeriums Fremgangsmaade; jeg ønsker kun et saadant i den Tanke, som jeg altid maa forudsætte, det havde, nemlig: at det aldrig vilde komme til at staae til Ansvar for denne Rigsdag, idet det haabede, at den skulde være død og borte, inden der var Tale om Ansvar; men det forregnede sig, Rigsda-gen har overlevet det (Hør! Hør!). Dette var nu Sagens constitutionelle Side.

Man kunde maaskee sige: ja constitutionelt har det aftraadte Ministerium handlet uforsvarligt; men det har dog gjort Ret; man har for seet, at en lykkelig Uret har frelst et Land. Lad os da betragte Sagen fra den politisk-finantstielle Side; vare Udgifterne til Rustningen i og for sig en Nødvendighed? Det aftraadte Ministerium har i den Reining talt til sit Forsvar, og talt smukt, hvilket vi ere vantede til; kun Skade, at vi maae høre saa megen „Sandhed med Modifica-tion“. Af Alt, hvad der er frembragt af Ministeriet om Udgifternes Nødvendighed, har imidlertid jeg idetmindste paa et Par Ubetyn-deligheder nær ikke erfaret Andet, end hvad jeg hjemme i min Stue kunde sige mig selv, at det rimeligviis vilde komme med. Der er rustet baade til Søes og til Lands. Der er rustet

til Søes for at holde Politie, men tillige, som det forekommer mig og mange Andre, for at gjøre nogen Parade, og maaskee ogsaa af andre Hensyn; dog Rustningerne paa Søen skal jeg ikke videre indlade mig paa; jeg vil væsentlig dvæle ved Landrustningerne. At der under de overordentlige Forhold, hvor under Europa befandt sig, maatte rustes Noget, derom vare baade Ministeriet og Rigsdagen enige, og Rigsdagen bevilgede ikke saalidt, uagtet den ikke særlig var opfordret dertil. Ministeriet havde til sin Tjeneste, for det Første den sædvanlige Fredsstyrke for hele Aaret, der, naar vi regne Officerer, Underofficerer, Mand-skab og Trainkudste tilsammen, beløb sig til over 13,000 Mænd. Hertil kunde det, som Betænkningen over Finantslovsforslaget for 1854—55, Spalte 125—26 oplyser, gjøre Reg-ning paa Indkaldelsen af henimod en halv Snees Tusinde Recrutter; i de 3 Ugers Exer-ciertid kunde det desuden have henimod 1500 Mand indkaldte, saaledes at det, idetmindste til en vis Tid, kunde raade over en Styrke af omtrent 24,000 Mand, og det skulde man dog synes var en ret anseelig Styrke. Jeg veed ikke, hvorvidt de aftraadte Ministre have indkaldt Recrutter og Folk under Exerceertiden, men de have uden Bevilling, ja til Trøds for Bevillingsmyndigheden indkaldt en 4000 Mand, og dette er skeet paa en baade kost-bar og i høj Grad opsigtsvækkende Maade. (Hør!) De have rustet Landet saa-ledes, at det paa den ene Side synes at være formeget og paa den anden Side at være for lidt.